

ABAFÁY-DEÁK CSILLAG

Fej fej mellett

Azt olvastam a facebookon, hogy ha minden nap húsz percen át lefelé lógatom a fejem az ágy végéből, így serkentem fejbőröm vérellátását, akkor megáll a hajhullás és nem leszek kopasz. Lógattam. Minden áldott nap. Azóta mintha jobban, illetve gyorsabban kopaszodnék. Az nem biztos, hogy ez ettől a lógatástól van, sajnos nincs összehasonlítási alapom, hogy megállapíthassam, mi történt volna, ha nem teszek semmit.

Elhatároztam, nem törődöm többet ezzel, nem számolom meg a kihullott hajszálakat, nem gyűjtöm gondosan össze a mosdókagylóról, a fürdőszoba padlójáról, és szálanként még a szőnyegről se, amit korábban szintén megtettem, de miután lett egy kutyám, keveredtek a szőrök, és amikor összekefélttem naponta kétszer, sehogy se tudtam szétválasztani a hajszálaimat a kutya hasonló színű szőrzetétől. Arra is gondoltam, vegyek egy fehér szőrű kutyát, mert az őszülés, egyelőre úgy láttam, nem fenyeget, ha csak bele nem űrülök ebbe a kopaszodási stresszbe, és akkor könnyen megkülönböztethetem a hajszálamat a szőrtől. De nem akarok új kutyát, és megőszülni se fogok időnap előtt, bár lehet, hogy nem is állna rosszul, Ricsárdgír is hogy arat még mindig a fehér hajával. Miközben tele van a világ kopaszra nyírt macsókkal. Az se akarok lenni. Nem akarok a hajammal foglalkozni, csak a nőket nézem, csak az ő hajuk érdekel.

Nem szeretem a szőke nőket. Persze hogy nem szeretem, ha már eleve nem érdekelnek. Túl vannak értékelve, miközben mindenütt őket látni, nagy részük festett hajú, de az se érdekel. A vörös se, az még feltűnőbb, egy gesztenyebarna, dús hajú, az igen, miközben eszembe se jut, hogy ilyen volt nemrégiben az én hajam is.

Hajnit szilveszter éjjelén a detoxikálóban ismertem meg. Egyikünk se volt lerészegedve, én a 18 éves unokaöcsémet hoztam ki onnan, Hajni kisírt szemekkel az anyját kereste, aki ilyenkor mindig leissza magát, mióta elhúzott a férje. Hajni nem találta ott az anyját, a hírtől lerogyott a padra és zokogott. Adtam neki egy csomag zsebkendőt és felajánlottam, hazaviszem, ha gyalog van, addig legalább az unokaöcsém még jobban összeszedi magát. Bemutakoztam, Jónás vagyok, a nő csak két szipogás közt annyit mondott: Hajni. Akkor Hajnalka, kérdeztem szellemeskedve, bi-

zony nemsokára reggel lesz. Rázta a fejét és azt mondta újból: Hajni. Akkor figyeltem fel arra, hogy szerepel a nevében a haj szó és eddig meg se néztem őt ilyen szempontból. Sűrű sötétszőke haja, olyan aprófrizuraszerű, mint amilyen az enyém volt, mielőtt el nem kezdett vészesen hullani.

Hajni nehezen tápázkodott fel a padról, az unokaöcsém fejét megsimogatta, és elindult. Nem tudtam, ez mit jelent, velünk jön-e. Elöttem ment, kissé bizonytalan léptekkel, de még így is szép tartása volt. Bélelt jeans dzseki, fekete nadrág, magas sarkú bokacsizma, hatalmas sál, ami valósággal úszott utána, és néha letekeredett a nyakáról. Én ilyenkor felkaptam a földről a sál végét, nem engedtem el, és úgy néztünk ki, mintha pórázon vezetném a nőt. De ő vezetett minket, mintha tudná, hol van a kocsink. Már én se tudtam, hol hagytam, lefoglalt a nő látványa, néha hátranézett, zöld szemében nagyon enyhe kancsalság, ami nem csúfította el, sőt érdekesebbé és kicsit kacérrá tette. Mentem utána, mint egy kiskutyá, magam után húzva unokaöcsémet.

Nem emlékszem, hogy kerültünk be a kocsimba, egyszer csak azt láttam, ott ül mellettem egy ismeretlen nő, méghozzá szőke hajú, amit ki nem állhatok. Most se szólt egy szót se, én meg nem azt kérdeztem meg, hol lakik, merre menjünk, hanem azt, nem szeretné-e megfesteni a haját, mondjuk gesztenyebarnára. Elpirult, mintha azt mondtam volna neki, vetközz le! Megrázta a fejét és kifelé nézett az ablakon. A gyerek a hátsó ülésen kuncogott.

Jó ötlet volt az emberbaráti hazakísérődsi. Így nem okozott gondot, hogy másnap felvegyem Hajnival a kapcsolatot, ott ácsorogjak a háza körül, míg fel nem bukkan. Csodálkoztam magamon, hogy így kimutatom, mennyire érdekel, de ezt is, mint a hajhullást, próbáltam kiverni a fejemből. Mégis újból eszembe jutott a hajkoronám elvesztése, mivel Hajni nem szerette, ha babrálok a hajával vagy hozzáérek. Mondtam neki, pusztán irigységből teszem, visszagondolok a régi szép időkre, amikor nekem is ilyen, sőt még ilyenebb hajam volt, és azt hittem, ez a legfontosabb a világon. Rám nézett a zöld szemével, ami kicsit elsötétedett, majd annyit mondott, az, az a legfontosabb. Megismételtem megismerkedésünk ciki kérdését, nem lehetne esetleg egy kicsit sötétebbre festeni? Sötétebbre? Még jobban elsötétült a pillantása. Én rögtön találtam egy magyarázatot, hogy miért festené a haját, amikor a vegyszer ártalmas, a festést pár hét múltán ismételni kell. Nem is hoztam fel többet ezt a kényes kérdést, ha ránéztem, igyekeztem nem a haját figyelni.

Közeledett a születésnapja, az első, amit együtt ülünk meg. Törtem a fejem valami eredeti ajándékon, de semmi se jutott az eszembe. A régi

noteszemet keresgéltem a polcon, amikor a könyvek mögül előbukkant egy doboz. Kinyitottam. Összegyűjtött hosszú, gesztenyebarna hajszála-
im lapultak benne. Felvettem egy nagyobb tincset, a homlokomra helyez-
tem és majdnem elkapott a sírás. Ekkor villant be az ötlet. Papucsban ro-
hantam a parókakészítőhöz, aki csóválta a fejét, amikor meglátta a doboz
tartalmát. Nem akart rendelést fölvenni, megjegyezte, ma az igazi haj In-
diából jön, olcsó és jó, ezenkívül szintetikus hajjal is dolgoznak, az na-
gyon olcsó, itt a dobozban meg ez az összevisszaság. Nekem ez nagyon
fontos, mondtam, a barátnőmnek szeretném ajándékozni. Maga egy for-
dított Sámson, mondta a parókakészítő, pszeudosámson, fűzte hozzá és
mosolygott. Fogalmam se volt, mi az a pszeudo, és ki fia borja ez a Sám-
son, de nem is érdekelt, csak az, hogy elkészüljön a paróka.

Virágot se vettem, ez a szuper paróka ügyis mindent visz. Hát nem vitt.
Illetve én vittem oda, de Hajni legszívesebben egyből a kukába dobta
volna, és ez a szelíd teremtés, akivel eddig egy kis veszekedésem se volt,
kifakadt magából, reszketett a hangja, alig tudta kifejezni magát. Próbál-
tam viccesen kezelni a dolgot, legalább próbáld fel, aztán majd meglátjuk.
Erőszakkal a fejére helyeztem, de sehogy se akart rálapulni. Pedig nem
tűnt eddig nagy fejűnek.

Kemény fejű csaj vagy, szóltam. Egész testében reszketett, felkapta a
parókát és beszaladt a fürdőszobába. Engesztelni akartam, beléptem ko-
pogás nélkül a fürdőszobába. Amit elsőnek megláttam, a sötétszőke, sűrű
haj. Csak fej nem tartozott hozzá. Ott feküdt a vécéartály fedelén, mint
egy kibelezett állat. Hajni a tükör előtt állt és az én hajamat tartotta a ke-
zében, mintha próbálni akarná. Hátulról láttam és a tükörben is, de alig
ismertem fel. Majdnem teljesen tar volt a koponyája, csak néhány szeszinű
hajszál meredezett a fejbőrén. Akaratlanul is a fejemhez kaptam, ott is
ugyanaz az érzés. Hajni felvisított és rám ordított, nem tudom, mit. Ki-
szaladtam a fürdőből, kiszaladtam a szobából, kiszaladtam a lakásból és
aztán a házból is. Úgy éreztem, az eddigi életemből is kiszaladtam. A ka-
pu nem csapódott be mögöttem, felmentem a lépcsőn, és csendben nyi-
tottam ki a bejárati ajtót, ami nem volt bezárva. A fürdőszoba ajtaja nyit-
va volt, senki sehol. Kicsit megnyugodtam, akkor semmi nagy baj nem
lehet. Benyitottam a hálószobába, az ágyon feküdt Hajni, de lábtól. Fejét
lefelé lógatta az ágy szélén. Nem szóltam semmit, csak mellé feküdtem és
én is lefelé lógattam a fejem. Hajni hűvös keze megtapintotta a fejem
búbját. Úgy éreztem, valamennyi hajszálam visszánőtt, amit az utóbbi
években elvesztettem.